

Naime, prema čl. 18. ZV-a posjed je zakonit ako posjednik ima valjani pravni temelj tog posjedovanja, dakle, objektivno valjani titulus ili naslov stjecanja, istinit, ako nije pribavljen silom, potajice, prijevarom, ni zlouporabom povjerenja i pošten, ako posjednik, kad ga je stekao, nije znao niti je s obzirom na okolnosti imao dovoljno razloga posumnjati da mu ne pripada pravo na posjed, što podrazumijeva da posjednik kroz sve vrijeme dosjeloosti smatra da je stvar koju posjeduje njegova odnosno da ne zna, niti može znati da ne bi bila njegova. Na kakvoću posjeda utječe tijek pokrenute parnice, s obzirom da je u konkretnom tužiteljica činjeničnim navodima i predloženim dokazima iz odgovora na tužbu saznala da nema pravo na posjed stvari, navedeni rok je prestao do trenutka kada je upoznata sa protivljenjem tuženika u postupku

S obzirom da za stjecanje prava vlasništva dosjelošću temeljem čl. 159. st. 2. ZVDSP-a moraju biti kumulativno ispunjene sve pretpostavke glede kvalitete posjeda, pravilno je prvostupanjski sud zaključio da tužiteljica može jedino steći dosjelošću pravo vlasništva temeljem odredbe čl. 159. st.3. ZVDSP-a.

Međutim, kako se rok za stjecanje prava vlasništva dosjelošću računa najranije od 11. svibnja 1987. godine, do podnošenja tužbe nije protekao rok iz čl. 159. st.3. za stjecanje prava vlasništva dosjelošću te tužiteljica nije mogla steći pravo vlasništva na predmetnim nekretninama.

Odluka o troškovima postupka pravilno je utemeljena na odredbi članka 154. stavak 1. Zakona o parničnom postupku, („Narodne novine“, broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14. i 70/19. – u nastavku teksta: ZPP) a njihova visina je pravilno odmjerena prema vrijednosti predmeta spora, priloženom troškovniku i odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika.

Temeljem naprijed navedenog, žalba tužiteljice je odbijena kao neosnovana i prvostupanjska presuda potvrđena u smislu odredbe članka 368. stavak 1. ZPP-a.

S obzirom da je o troškovima postupka sud odlučio posebnim rješenjem, prvostupanjsko rješenje je potvrđeno u smislu odredbe čl. 380. st. 2. ZPP-a u pobijanom djelu rješenja pod točkom II., dok je u nepobijanom djelu rješenja pod točkom I. rješenje ostalo neizmijenjeno.

Tužiteljica je odbijena sa zahtjevom za naknadu troškova žalbe temeljem odredbe članka 154. stavak 1. ZPP-a, jer sa žalbom nije uspjela.

Vukovar, 30. siječnja 2020.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Željko Marin, v.r.

Za točnost otpisavka-ovlašteni službenik
Jelka Gavrić

Naime, prema čl. 18. ZV-a posjed je zakonit ako posjednik ima valjani pravni temelj tog posjedovanja, dakle, objektivno valjani titulus ili naslov stjecanja, istinit, ako nije pribavljen silom, potajice, prijevarom, ni zlouporabom povjerenja i pošten, ako posjednik, kad ga je stekao, nije znao niti je s obzirom na okolnosti imao dovoljno razloga posumnjati da mu ne pripada pravo na posjed, što podrazumijeva da posjednik kroz sve vrijeme dosjelošti smatra da je stvar koju posjeduje njegova odnosno da ne zna, niti može znati da ne bi bila njegova. Na kakvoću posjeda utječe tijek pokrenute parnice, s obzirom da je u konkretnom tužiteljica činjeničnim navodima i predloženim dokazima iz odgovora na tužbu saznala da nema pravo na posjed stvari, navedeni rok je prestao do trenutka kada je upoznata sa protivljenjem tuženika u postupku

S obzirom da za stjecanje prava vlasništva dosjelošću temeljem čl. 159. st. 2. ZVDSP-a moraju biti kumulativno ispunjene sve pretpostavke glede kvalitete posjeda, pravilno je prvostupanjski sud zaključio da tužiteljica može jedino steći dosjelošću pravo vlasništva temeljem odredbe čl. 159. st.3. ZVDSP-a.

Međutim, kako se rok za stjecanje prava vlasništva dosjelošću računa najranije od 11. svibnja 1987. godine, do podnošenja tužbe nije protekao rok iz čl. 159. st.3. za stjecanje prava vlasništva dosjelošću te tužiteljica nije mogla steći pravo vlasništva na predmetnim nekretninama.

Odluka o troškovima postupka pravilno je utemeljena na odredbi članka 154. stavak 1. Zakona o parničnom postupku, („Narodne novine“, broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14. i 70/19. – u nastavku teksta: ZPP) a njihova visina je pravilno odmjerena prema vrijednosti predmeta spora, priloženom troškovniku i odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika.

Temeljem naprijed navedenog, žalba tužiteljice je odbijena kao neosnovana i prvostupanjska presuda potvrđena u smislu odredbe članka 368. stavak 1. ZPP-a.

S obzirom da je o troškovima postupka sud odlučio posebnim rješenjem, prvostupanjsko rješenje je potvrđeno u smislu odredbe čl. 380. st. 2. ZPP-a u pobijanom djelu rješenja pod točkom II., dok je u nepobijanom djelu rješenja pod točkom I. rješenje ostalo neizmijenjeno.

Tužiteljica je odbijena sa zahtjevom za naknadu troškova žalbe temeljem odredbe članka 154. stavak 1. ZPP-a, jer sa žalbom nije uspjela.

Vukovar, 30. siječnja 2020.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Željko Marin, v.r.

Za točnost otpisao ovlaštenu službenicu
Jelka Gavrić